

ข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมของนักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มี ความสามารถทางภาษาในระดับต่ำ

Misuse of Collocations of Low-Proficiency Thai EFL Students

วรรณนิภา วงศ์ปัญญา* และ ชัยทัศน์ มีศรี

Wannipa Wongpunya* and Chaithat Meesri

สถาบันพัฒนาบุคลากรการบิน มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย

Aviation Personnel Development Institute, Kasem Bundit University, Bangkok, Thailand

*Corresponding author, E-mail: wannipa.won@kbu.ac.th

บทคัดย่อ

คำปรากฏร่วมเป็นลักษณะของภาษารูปแบบหนึ่งที่ผู้สอนและผู้เรียนภาษาต่างประเทศควรให้ความสำคัญ งานวิจัยนี้ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์และเชิงคำศัพท์ของนักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสามารถทางภาษาในระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 สาขาธุรกิจการบิน มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต จำนวน 96 คน ซึ่งลงทะเบียนเรียนในรายวิชา Preparatory English ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบการใช้คำปรากฏร่วมจำนวน 4 ประเภท ด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง และใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณโดยคำนวณหาค่าร้อยละของความผิดพลาดในการใช้ภาษาที่เกิดขึ้น ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์มากกว่าข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ โดยมีข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมประเภท “คำคุณศัพท์ + คำนาม” มากที่สุด

คำสำคัญ: ข้อผิดพลาด คำปรากฏร่วม นักศึกษาที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

Abstract

Collocation is one of the communication forms that EFL teachers and students should pay attention to. The present study aimed to analyze the misuse of grammatical and lexical collocations by low-proficiency Thai EFL students. The participants of the study were 96 first-year airline business students of Kasem Bundit University, who enrolled in the subject of Preparatory English in second semester of the academic year 2018. The questionnaires were administered with a purposive sampling to collect 4 types of collocational misuse. Percentages were used to quantify

the number of collocational misuses. Results showed that participants had more errors in using lexical collocations than grammatical collocations. In addition, participants made most collocational errors on “adjective + noun”.

Keywords: Misuse, Collocation, EFL students

1. บทนำ

คำปรากฏร่วม (collocation) เป็นลักษณะของภาษารูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ ที่ผู้สอนและผู้เรียนควรรู้ให้มีความสำคัญ (Shamsudin, Sadoughvanini, and Hanafi Zaid, 2013, p.1295) โดยที่ผ่านมานักวิชาการได้ให้คำนิยาม “คำปรากฏร่วม” เอาไว้อย่างหลากหลาย อาทิ Lewis (2008, p.25) ที่ให้คำนิยามเอาไว้ว่า คำปรากฏร่วมคือการรวมกันของคำหลายคำซึ่งปรากฏพร้อมกันอย่างสม่ำเสมอ โดยความถี่ที่คำเหล่านั้นปรากฏพร้อมกันนั้นพบมากเกินกว่าที่จะเป็นการปรากฏพร้อมกันแบบบังเอิญ ในทำนองเดียวกัน Sinclair (1997, p.170) ก็ให้คำนิยามคำปรากฏร่วมว่า เป็นการปรากฏพร้อมกันของคำตั้งแต่ 2 คำ ถึง 4 คำในข้อความ คำปรากฏร่วมพบได้ทั้งในภาษาเขียนและภาษาพูด (Aghbar, 1990 อ้างถึงใน Hsu and Chiu, 2008, p.182)

สำหรับแนวทางการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ Martyriska (2004) ได้แสดงทัศนะเอาไว้ว่า ก่อนทศวรรษ 1990 การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเน้นสอนโครงสร้างทางไวยากรณ์ของภาษาเป็นหลักโดยไม่ค่อยให้ความสำคัญกับการสอนคำศัพท์ จนกระทั่งในช่วงทศวรรษที่ 1990 ได้มีผู้พัฒนาแนวทางในการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการเน้นสอนคำศัพท์ หรือที่เรียกว่า lexical approach ด้วยเหตุนี้ บทบาทของการเรียนคำศัพท์ในบริบทของการสอนภาษาจึงเริ่มเป็นที่ยอมรับมากขึ้น เช่นเดียวกับงานวิจัยที่ศึกษาในประเด็นเดียวกัน Hsu (2008, p.3) ได้กล่าวถึงจุดเริ่มต้นของงานวิจัยที่ศึกษาการสอนภาษาที่สองแบบเน้นคำศัพท์โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาเกี่ยวกับคำปรากฏร่วมเอาไว้หลายประการด้วยกัน เป็นต้นว่า แนวทางการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองในช่วงก่อนทศวรรษที่ 1990 เช่น Grammar Translation Method (วิธีสอนแบบเน้นไวยากรณ์และการแปล) ไม่ให้ความสำคัญกับการสอนคำศัพท์ จึงทำให้นักวิชาการหันมาสนับสนุนให้ริเริ่มการสอนภาษาอังกฤษที่มุ่งเน้นการสอนคำศัพท์มากขึ้น นอกจากนี้ มีการสร้างแหล่งข้อมูลประเภทคลังคำศัพท์ออนไลน์ (online corpora) ที่สามารถดึงข้อมูลที่มาใช้ศึกษาได้ แหล่งข้อมูลคลังคำศัพท์ออนไลน์ที่ถูกสร้างขึ้น เช่น The British National Corpus และ American National Corpus เป็นต้น

ที่ผ่านมา งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับคำปรากฏร่วมมักเน้นศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วม สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยที่ศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมไว้ใน 2 แง่มุม ดังนี้

แ่งมุมแรก เป็นการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมที่มีที่มาจากความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้คำปรากฏร่วมของผู้เรียนภาษาอังกฤษ (ดูเพิ่มเติมใน Hashemi et al. 2012; Farghal and Obiedat, 1995) ยกตัวอย่างเช่น การใช้คำว่า “*take more respect” แทนการใช้คำว่า “pay more respect” หรือใช้คำว่า “*have a good grade” แทนการใช้คำว่า “get a good grade” หรือการแต่งประโยคว่า “*broaden your eye sight” แทนประโยค “broaden your vision” เป็นต้น นอกจากนี้ ผลการวิจัยบางชิ้นยังชี้ให้เห็นว่า สถานการณ์ของการสื่อสารก็มีผลต่อการเกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมของผู้เรียนภาษาอังกฤษเช่นเดียวกัน (ดูเพิ่มเติมใน Shamsudin, Sadoughvanini, and Zaid, 2013)

แง่มุมที่สอง เป็นการวิจัยที่เน้นศึกษาอิทธิพลของภาษาแม่ (L1) ที่ส่งผลให้เกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วม ยกตัวอย่างเช่น งานวิจัยของ Pooncharoensil (2013) ที่ศึกษาอิทธิพลของภาษาไทยที่ส่งผลต่อการใช้คำปรากฏร่วมในภาษาอังกฤษ งานวิจัยดังกล่าวศึกษาในผู้เรียนภาษาอังกฤษ 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงและกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำ ผลการศึกษาพบข้อผิดพลาดของการใช้คำปรากฏร่วมในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงน้อยกว่าในกลุ่มของผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำร้อยละ 46.55 และ ร้อยละ 53.45 ตามลำดับ นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยของ Sanguannam (2017) ที่ศึกษาในทำนองเดียวกัน โดยศึกษาเปรียบเทียบในกลุ่มผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาในระดับกลางและระดับสูง ผลการวิจัยพบว่า ภาษาแม่มีอิทธิพลต่อการใช้คำปรากฏร่วมของกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้เรียนทั้ง 2 กลุ่มทำแบบทดสอบการใช้คำปรากฏร่วมในภาษาอังกฤษที่มีความหมายสอดคล้องกับภาษาไทยได้ดีกว่าแบบทดสอบการใช้คำปรากฏร่วมที่มีความหมายไม่สอดคล้องกับภาษาไทยอย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดเรื่อง คำปรากฏร่วมในภาษาอังกฤษของ Benson et al. (1990) ซึ่งได้รวบรวมเอาไว้ในหนังสือพจนานุกรม The BBI Combinatory Dictionary of English พวกเขาจำแนกคำปรากฏร่วมออกเป็น 2 ประเภทหลักๆ ได้แก่ คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ และคำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ กล่าวคือ คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์เป็นการปรากฏร่วมกันของคำ 2 ประเภท คือ คำหลัก 1 คำ (a dominant word) (ซึ่งได้แก่ คำนาม หรือ คำคุณศัพท์ หรือ คำกริยา) และคำชนิดปิด (closed class word) ประเภทคำบุพบทอีก 1 คำ ส่วนคำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ประกอบไปด้วยคำหลักจำนวน 2 คำ

ผู้วิจัยได้รวบรวมประเภทของคำปรากฏร่วมที่ Benson et al. (1990) ได้จำแนกเอาไว้ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ จำแนกออกเป็น 8 ประเภทย่อย ดังนี้

1. G1 ประกอบด้วย คำนาม + คำบุพบท เช่น *student of*
2. G2 ประกอบด้วย คำนามหรือคำนามวลี + to + รูปกริยาไม่ผัน (infinitive) เช่น *a pleasure to do it*
3. G3 ประกอบด้วย คำนาม + อนุประโยค (a that-clause) เช่น *We reached an agreement that would go into effect in a month.*
4. G4 ประกอบด้วย คำบุพบท + คำนาม เช่น *at anchor*
5. G5 ประกอบด้วย คำคุณศัพท์ + คำบุพบท เช่น *angry at everyone*
6. G6 ประกอบด้วย คำคุณศัพท์ + to + รูปกริยาไม่ผัน (infinitive) เช่น *It was necessary to work.*
7. G7 ประกอบด้วย คำคุณศัพท์ + อนุประโยค (a that-clause) เช่น *It was nice that he was able to come home for the holidays.*

8. G8 ประกอบด้วย คำกริยาในภาษาอังกฤษจำนวน 19 รูปแบบย่อย (ดูเพิ่มเติมใน Benson et al., 1990)

สำหรับคำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ จำแนกออกเป็น 7 ประเภทย่อย ดังนี้

1. L1 ประกอบด้วย คำกริยา + คำนาม หรือ คำสรรพนาม หรือ บุพบทวลี เช่น *come to an agreement*
2. L2 ประกอบด้วย คำกริยา (ที่สื่อความหมายถึงการยกเลิก) + คำนาม เช่น *reverse a decision*
3. L3 ประกอบด้วย คำคุณศัพท์ + คำนาม เช่น *a rough estimate*

4. L4 ประกอบด้วย คำนาม + คำกริยา (ที่กระทำโดยคำนามนั้นๆ) เช่น *bomb explode*
5. L5 ประกอบด้วย หน่วยที่บอกลักษณะนามและคำนาม ซึ่งมีก็มีโครงสร้าง คือ $noun_1$ of $noun_2$ เช่น *a colony of bees*
6. L6 ประกอบด้วย คำวิเศษณ์ + คำคุณศัพท์ เช่น *keenly aware*
7. L7 ประกอบด้วย คำกริยา + คำวิเศษณ์ เช่น *appreciate sincerely*

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์และเชิงคำศัพท์ของนักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสามารถทางภาษาในระดับต่ำ

3. อุปกรณ์และวิธีการ / วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสถาบันพัฒนาบุคลากรการบิน มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต จำนวน 96 คน ซึ่งเป็นนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา Preparatory English ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2561 นักศึกษาที่ลงทะเบียนในรายวิชานี้เป็นผู้ที่มีคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดระดับ (placement test) ต่ำกว่าเกณฑ์ที่สถาบันฯ กำหนด ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า นักศึกษากลุ่มนี้เป็นผู้มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบการใช้คำปรากฏร่วมให้สอดคล้องกับกรอบแนวคิดที่ใช้อ้างอิงในงานวิจัย กล่าวคือ ผู้วิจัยสุ่มประเภทคำปรากฏร่วมจำนวน 4 ประเภท จากจำนวนทั้งหมด 15 ประเภทที่ Benson et al. (1990) ได้จำแนกเอาไว้ด้วยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (purposive sampling) เพื่อให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง คำปรากฏร่วมจำนวน 4 ประเภทข้างต้นจำแนกออกเป็นคำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ 2 ประเภท ได้แก่ G1 (คำนาม + คำบุพบท) และ G5 (คำคุณศัพท์ + คำบุพบท) และคำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ 2 ประเภท ได้แก่ L1 (คำกริยา + คำนาม) และ L3 (คำคุณศัพท์ + คำนาม)

สำหรับแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยคำถามจำนวน 30 ข้อ ซึ่งจำแนกออกเป็นการเติมคำในช่องว่าง แบบทดสอบปรนัย และการจับคู่คำศัพท์โดยมีรายละเอียดดังระบุไว้ในตารางที่ 1 นอกจากนี้ ผู้วิจัยกำหนดคำปรากฏร่วมที่ใช้ในแบบทดสอบโดยอ้างอิงจากพจนานุกรม Oxford Collocation Dictionary for Students of English (2009)

ตารางที่ 1 ประเภทของคำปรากฏร่วมที่ใช้ในแบบทดสอบ

ประเภทของคำปรากฏร่วม	จำนวนข้อในแบบทดสอบ
คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์	16
คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์	14
ประเภทของคำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์	

คำกริยา + คำนาม (L1)	7
คำคุณศัพท์ + คำนาม (L3)	9
ประเภทของคำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์	
คำนาม + คำบุพบท (G1)	7
คำคุณศัพท์ + คำบุพบท (G5)	7
รวม	30

3.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

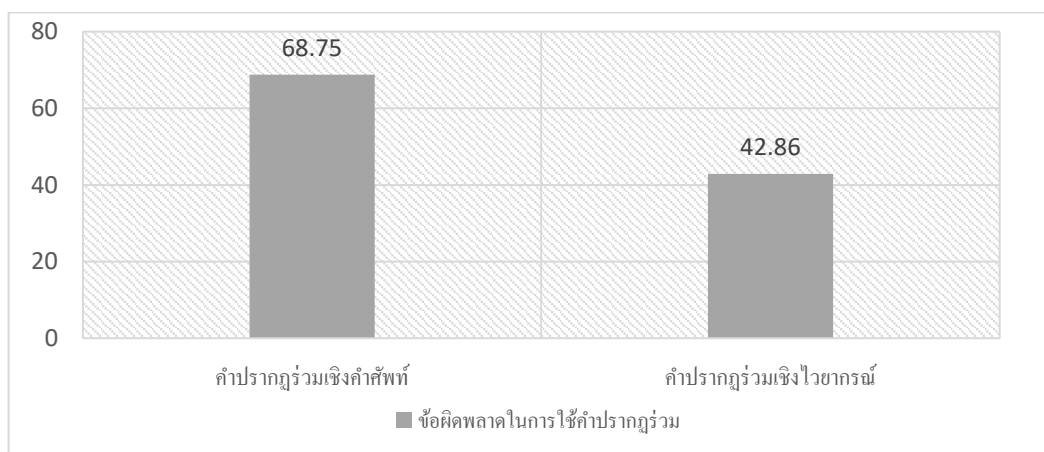
ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการทำแบบทดสอบออนไลน์โดยแจกแบบทดสอบผ่านการสแกนคิวอาร์โค้ด (QR code) ผู้วิจัยกำหนดให้กลุ่มตัวอย่างทุกคนทำแบบทดสอบพร้อมกันผ่านการใช้โทรศัพท์ประเภท smart phone ในห้องที่จัดเตรียมเอาไว้ และกำหนดเวลาในการทำแบบทดสอบ 45 นาที

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิจัยครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์เชิงปริมาณเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การวิจัย โดยคำนวณหาค่าร้อยละของความผิดพลาดในการใช้ภาษาที่เกิดขึ้น

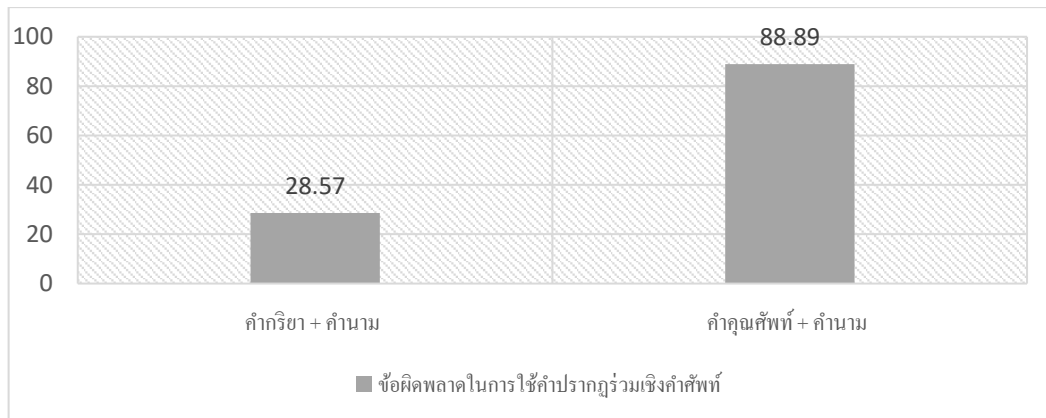
4. ผลการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมในภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวไทยปรากฏทั้งในเชิงคำศัพท์และเชิงไวยากรณ์ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

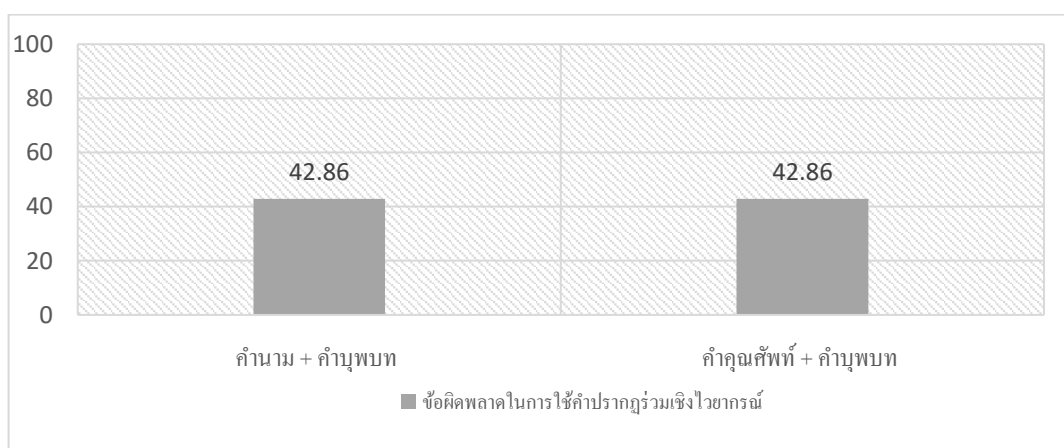
รูปที่ 1 ค่าร้อยละของข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์และเชิงไวยากรณ์

จากรูปที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ภาพรวมของกลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์มากกว่าข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ โดยมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 68.75 และ 42.86 ตามลำดับ

รูปที่ 2 ค่าร้อยละของข้อผิดพลาดในการใช้คำประสมเชิงคำศัพท์

เมื่อพิจารณาข้อผิดพลาดในการใช้คำประสมเชิงคำศัพท์ที่มุ่งทดสอบความสามารถของกลุ่มตัวอย่างประเภท “คำกริยา + คำนาม” และ “คำคุณศัพท์ + คำนาม” จะเห็นได้จากรูปที่ 2 ว่า กลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดในการใช้คำประสมประเภท “คำคุณศัพท์ + คำนาม” มากกว่า ประเภท “คำกริยา + คำนาม” อย่างเห็นได้ชัด คือ ร้อยละ 88.89 และ 28.57 ตามลำดับ ตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบในแบบทดสอบคำประสมประเภท “คำคุณศัพท์ + คำนาม” เช่น การใช้คำประสม **heavy work* แทนคำว่า *hard work*
 การใช้คำประสม **great speed* แทนคำว่า *high speed*
 การใช้คำประสม **huge mistake* แทนคำว่า *big mistake*
 การใช้คำประสม **poor mistake* แทนคำว่า *bad mistake* เป็นต้น

รูปที่ 3 ค่าร้อยละของข้อผิดพลาดในการใช้คำประสมเชิงไวยากรณ์

จากรูปที่ 3 เราจะเห็นได้ว่า ข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่างเท่ากันทั้ง 2 ประเภท คือ ร้อยละ 42.86 ตัวอย่างข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมที่พบในแบบทดสอบประเภท คำนาม + คำบุพบท เช่น การใช้คำปรากฏร่วม **reason in* แทนคำว่า *reason for*

การใช้คำปรากฏร่วม **a break of* แทนคำว่า *a break from*

การใช้คำปรากฏร่วม **the cause to* แทนคำว่า *the cause of*

การใช้คำปรากฏร่วม **a relationship of* แทนคำว่า *a relationship with* เป็นต้น

ส่วนข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมประเภท คำคุณศัพท์ + คำบุพบทที่พบในการวิจัยครั้งนี้ ยกตัวอย่างเช่น

การใช้คำปรากฏร่วม **sorry about* แทนคำว่า *sorry for*

การใช้คำปรากฏร่วม **proud with* แทนคำว่า *proud of*

การใช้คำปรากฏร่วม **different about* แทนคำว่า *different from*

การใช้คำปรากฏร่วม **famous in* แทนคำว่า *famous for* เป็นต้น

5. การอภิปรายผล

ข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมที่พบในการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับข้อเสนอของนักวิชาการหลายท่าน (อาทิ Boonyasquan, 2006 และ Sanguannam, 2017) ที่ระบุว่า ภาษาแม่มีบทบาทต่อการเกิดข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมของผู้เรียนภาษาที่สอง ผู้วิจัยสังเกตว่า กลุ่มตัวอย่างน่าจะแปลคำในภาษาแม่แบบตรงตัวเพื่อเลือกคำปรากฏร่วมในแบบทดสอบภาษาอังกฤษ ยกตัวอย่างเช่น กลุ่มตัวอย่างเลือกใช้คำปรากฏร่วม **strong health* เพื่อสื่อความหมายในภาษาไทยว่า “สุขภาพแข็งแรง” ซึ่งเมื่อพิจารณาตามหลักการใช้คำปรากฏร่วมของผู้พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ถือเป็นข้อผิดพลาดในการใช้ภาษา เนื่องจากโดยทั่วไปแล้วการสื่อความหมายว่า “สุขภาพแข็งแรง” ในภาษาอังกฤษ มักใช้คำปรากฏร่วมว่า *excellent health* หรือ *perfect health* (Oxford Collocation Dictionary for Students of English, 2009) กรณีเดียวกันนี้ยังพบในการเลือกใช้คำว่า **heavy work* แทนการใช้คำว่า *hard work* และ **poor traffic* แทนการใช้คำว่า *bad traffic* เป็นต้น

นอกจากนี้ เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยที่นำเสนอในรูปที่ 1 จะเห็นได้ว่า นักศึกษาที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์มีข้อผิดพลาดในการเลือกใช้คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์น้อยกว่าข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ ที่เป็นเช่นนี้อาจสืบเนื่องมาจากการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยมักให้ความสำคัญกับการสอนไวยากรณ์เป็นหลัก (Boonyasquan, 2006) ด้วยเหตุนี้ ผู้เรียนจึงน่าจะคุ้นเคยกับคำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์มากกว่าคำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ ประกอบกับคำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ประเภทคำบุพบทเป็น “คำปิด” (closed word) ซึ่งคำประเภทนี้มีจำนวนที่จำกัดที่อาจง่ายต่อการจดจำ ในขณะที่คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์ประกอบไปด้วย “คำเปิด” (open word) ที่มีจำนวนคำค่อนข้างมาก จึงอาจส่งผลให้ผู้เรียนจดจำคำปรากฏร่วมในประเภทนี้ได้ยากกว่า เราอาจกล่าวได้อีกทางหนึ่งว่า กลุ่มตัวอย่างยังขาดความรู้ความเข้าใจที่เพียงพอในการใช้คำปรากฏร่วมในภาษาอังกฤษ จนก่อให้เกิดข้อผิดพลาดในการเลือกใช้ภาษาขึ้น (Hashemi et al., 2012; Howarth, 1998; Bahns, 1993) อนึ่ง

ผลการศึกษานี้สามารถใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงเบื้องต้นในการวางแผนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษประเภทคำปรากฏร่วมได้ในอนาคต

6. บทสรุป

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์และเชิงคำศัพท์ของนักศึกษาชาวไทยที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสามารถทางภาษาในระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาสถาบันพัฒนาบุคลากรการบิน มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต จำนวน 96 คน ซึ่งเป็นผู้ที่มีผลคะแนนสอบวัดระดับภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์ที่สถาบันฯ กำหนด ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบการใช้คำปรากฏร่วม 4 ประเภทตามเกณฑ์การแบ่งประเภทของ Benson et al. (1990) ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงคำศัพท์มากกว่าข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมเชิงไวยากรณ์ ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างมีข้อผิดพลาดในการใช้คำปรากฏร่วมประเภท “คำคุณศัพท์ + คำนาม” มากที่สุด (ร้อยละ 88.89)

7. กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิตที่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้โดยเป็นทุนสนับสนุนการวิจัยปีการศึกษา 2561 และขอขอบคุณ อาจารย์มงคลไชย เทียนสุดีนนท์ สำหรับข้อคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงเนื้อหาของงานวิจัยให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

8. เอกสารอ้างอิง

- Aghbar, A. A. (1990). Fixed expressions in written texts: Implications for assessing writing sophistication. *Paper presented at a meeting of the English Association of Pennsylvania State System Universities.*
- Bahns, J. (1993). Lexical collocation: a contrastive view. *ELT Journal*, 47, 56-63. Available from: <https://academic.oup.com/eltj/article-abstract/47/1/56/618464?redirectedFrom=fulltext> [2018, November 20]
- Benson, M. Benson, E. and Ilson, R. (1990). *The BBI combinatory dictionary of English*. Amsterdam: John Benjamin.
- Boonyasaquan, S. (2006). An analysis of collocational violations in translation. *Journal of Humanities*, 27(2): 79-91.
- Farghal, M. and Obiedat, H. (1995). Collocations: a neglected variable in EFL. *International Review of Applied Linguistics in Language learning*, 33(4): 315-332. doi: 10.1515/iral.1995.33.4.315
- Hashemi, M. Azizinezhad, M. and Dravishi, S. (2012). The investigation of collocational errors in university students' writing majoring in English. *Social and Behavioral Sciences*, 31: 555-558.
- Howarth, P. (1998). Phraseology and second language proficiency. *Applied Linguistics*, 19(1): 24-44.
- Hsu, J. (2007). Lexical collocations and their relation to the online writing of Taiwanese college English majors and non-English majors. *Electronic Journal of Foreign Language Teaching*, 4(2): 192-209.

- Hsu, J. and Chiu, C. (2008). Lexical collocations and their relation to speaking proficiency of college EFL learners in Taiwan. *The Asian EFL Journal*, 10(1), 181-204. Available from: https://www.asian-efl-journal.com/March_2008_EBook.pdf [2018, November 19]
- Lewis, M. (2008). *Implementing the lexical approach: putting theory into practice*. Hampshire: Heinle Cengage Learning.
- Martyńska, M. (2004). Do English language learners know collocations? *Investigation Linguisticae*, 11: 1-12
doi: 10.14746/il.2004.11.4
- Oxford collocations dictionary: For students of English*. (2009). Oxford: Oxford University Press.
- Poocharoensil, S. (2013). Cross-linguistic influence: Its impact on L2 English Collocation Production. *English Language Teaching*, 6 (1), 1-10. doi:10.5539/elt.v6n1p1
- Sanguannam, S. (2017). A study on “delexical verb + noun” collocation errors of Thai EFL Intermediate and Advanced Learners. *Journal of Liberal Arts*, 17(2), 60-84.
- Shamsudin, Sadoughvanini, and Zaid. (2013). Iranian EFL learners’ collocational errors in speaking skill. *Social and Behavioral Sciences*, 70: 1295-1302.
- Sinclair, J. (1999). *Corpus, concordance, collocation*. Oxford: Oxford University Press.